

νά επιμαρτύρηται διάφορα ἀντικείμενα ὅπως διολισθήσῃ τὴν πλεκτάνην εἰς ἣν ἐνέπεσεν· ἀλλὰ τὴν κόρην δὲν διέλαθεν ὁ πονηρὸς ἐραστής, ἐκμηδένισασαν τοὺς ὄρκους αὐτοῦ καὶ μυκτηριστικῶς ἀποπέμφασαν αὐτόν :

«Κόρης φίλιν ἐζήτηξα κ' εἶπε μου νὰ τῷ μνῶξω
Καὶ μνῶγω τὸν σὸν οὐρανὸ καὶ λέει μου «ψιλά'νε»
Καὶ μνῶγω τὸν σὸν θάλασσαν καὶ λέει μου «βα-
[θεῖα νε»
Καὶ μνῶγω τὸν σὸν ἐκκλησιά, «πέτρες κ' ἀστέ-
[ρως ἔνε»
Καὶ μνῶγω τὸν σὸν κόνισμα «τάβλα καὶ σγουρα-
[φία νε»
Καὶ μνῶγω τὸν σὸν νειότη μου, λέει μου «ψεύτης
[εἶσαι. »

Πολλὰ δὲ δημῶδη ἄσματα ἔχουσιν ὑπόθεσιν τὴν ἀδυσώπητον Χάρωνα· κατὰ ταῦτα χαρακτηρίζεται ὡς δόλιος παλαιστής, ὅστις καταβάλλει τοὺς νέους ἐν τῇ πάλῃ ἀρπάζων αὐτοὺς ἐκ τῆς κόμης ἢ παρεμβάλλων πόδα, ὡς νῦν συνειθίζεται ἐν τῇ παρὰ τοῖς Κρησὶ πάλῃ. Ἐν τῇ δρόμῳ ὑστερεῖ μὲν τῶν νέων προτρέχόντων ἀλλὰ καὶ τούτους φαίνεται καταφθάνων πανούργως. Ἐν πολλοῖς ποιήμασι καὶ μάλιστα βακχικοῖς ὁ ἀκόρεστος καὶ ἀπληστος, ἀμχ δὲ ὁ καὶ ἀτεγκτος χαρακτήρ καταδείκνυται ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, ἀρπάζοντος ἀδιακρίτως γέροντας καὶ νέους καὶ δὴ καὶ ραδινοὺς σὰν κυπαρίσσια· ἀλλαχοῦ παρίσταται φθινώδης καὶ κατάχλωρος ἔχων μητέρα χαρῶντισσαν, ἣτις φαίνεται οἰκτιρμῶν καὶ πολλάκις παρίσταται ἐπιπλήττουσα τὸν υἱὸν τῆς διὰ τὸν ἀνάλγητον καὶ σκληρὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἡ Κρητικὴ δεισδαιμονία ἔπλασε τὴν μητέρα τοῦ Χάρωνος εὐσπλαγχνον καὶ συμπαθεῖ, διότι αὕτη νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὰς οἰμωγὰς καὶ τοὺς θρήνους τῶν νεκρῶν ἐπακούουσα ἐκάμπτετο καὶ συνεκινεῖτο. Ἀλλαχοῦ ὁ Χάρων παρίσταται ἐπιχαιρέκακος ἅτε εὐφραίνεμος ἐφ' αἷς ἐπάγει φθοραῖς καὶ ἄδει ἀγερώχως καὶ ἐναθρυνόμενος ἐπ' αὐταῖς· ἡ κατοικία τοῦ Χάρωνος καλεῖται Νόδης (Ἄιτης). Ὁ Ἄιτης εἰκονίζεται ἀραχιασμένος χώρος καὶ τόπος στενὸς καὶ ἀνάπλεως πηλοῦ καὶ βορβόρου, εἰς ὃν κατέρχεται τις διὰ βιθμίδων· ἀλλαχοῦ παρίσταται δίκην φρουρίου κλειόμενος ἔπως μὴ οἱ ἐν αὐτῇ ἐγκαθειργμένοι διαφύγῃσι καὶ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ζωὴν· ἡ ἐμφανίζεται ὡς μέγα σκοτεινὸν σπήλαιον εἰς ὃ οὐδέποτε εἰσέδυσαν ἥλια καὶ ἀκτίνες, οὐδὲ διέπνευσε τὸν εὐρωτικῶντα αὐτοῦ μυχὸν ἑαρινὴ αὔρα, κλαυθμὸς δὲ καὶ μεμψιμοιρίαι πανταχόθεν ἀκούονται, ἐπιθυμούντων τῶν νεκρῶν ν' ἀλλάξωσι διαμονήν, διότι ἐν Ἄδῃ «δὲν κράζει πετεινός, δὲν κηλαγεῖ ἀηδὼν, οὐδὲ φωτίζεται ποτε οὐδὲ καὶ ξημερώνει».

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΝΤΑΔΑΚΗΣ

MAXIME GORKI

Η ΑΚΤΙΝΑ ΜΟΥ ΕΞΟΥΣΕ

ΤΑΝ, ἀδελφέ μου, μιά μικρὴ χαριτωμένη κουκλίτσα. . . .

Ὅσakis αἱ λέξεις αὐταὶ μοῦ ἐπανερχονται εἰς τὴν μνήμην, ἀναπολῶ δύο ζεύγη ὀφθαλμῶν σχεδὸν ἐσθεσμένων ὑπὸ τῆς ἡλικίας, οἱ ὅποιοι γελοῦν μὲ ἑκφρασίαν ἀγάπης καὶ εἰλικρινοὺς οἴκτου, ἀκούω δύο τρεμούσας γεροντικὰς φωνὰς αἱ ὅποιαι μὲ βεβαι-
οῦν δι' Ἐκείνην ἡτο «μιά μικρὴ χαριτωμένη κουκλίτσα». . . .

Ἡ ἀνάμνησις αὕτη, καθιστᾷ τὴν ψυχὴν μου εὐτυχὴ καὶ ἐλαφρὰν. Εἶναι μία ἐκ τῶν ὥραιότερων καὶ πλέον τερπνῶν αἱ ὅποιαι μοῦ ἀπέμειναν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἔτη τῆς περιπλανήσεώς μου ἀνὰ τὰς σκολιάς ὁδοὺς τῆς πατρίδος μου.

Ἡρχόμην ἐκ τῶν στεππῶν, τῶν ἐκεῖθεν τοῦ ποταμοῦ Δόν, καὶ μετέβαινον εἰς τὸ Βορονιέζε, ὅτε συνήντησα δύο γέροντας ταξιδιωτάς. Ἦσαν σύζυγοι καὶ θὰ ἔφερον ἐπὶ τῆς ράχεώς των καὶ οἱ δύο ὁμοῦ ἄνω τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα ἐτῶν.

Ἐβάδιζον μὲ βραδύ καὶ ἀχαρὶ βῆμα. Ἐσυρον νωχελῶς τὰ ἐκ λινοῦ ὑφάσματος ὑποδήματά των ἐπὶ τοῦ θερμοῦ κονιορτοῦ τῆς ὁδοῦ, καὶ εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ἐνδύματά των εἶχον ἐξωγραφισμένον κατὶ ποῦ ἐνεποίει ἀμέσως τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἤρχοντο ἀπὸ πολὺ μακρὰν.

Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὸ Κυβερνεῖον τοῦ Τσέβλσκ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μοῦ εἶπεν ὁ γέρων, ἐπικυρώνων τὴν ὑπόθεσίν μου.

Καὶ ἡ γραῖα μὲ παρετήρησε διὰ τῶν ἀγαθῶν ὀφθαλμῶν τῆς τῶν οὐκίων τὸ χρῶμα ἄλλοτε θὰ ἦτο κυανοῦν. Ἐμερίδασε φιλικῶς καὶ ἐπρέσθεσεν ἀναστενά-
ζουσα:

— Εἴμασθε ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριὸ τῆς Λισάγκας ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Νικόλσκ.

— Ὅτε πρέπει νὰ εἰσθε πολὺ κουρασμένοι ἀπὸ τὸ δρόμο.

— Κουρασμένοι; ὄχι καὶ τόσο Βαστοῦμε λιγάκι, μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, σιγὰ σιγὰ συρνώμεθα.

— Ἐχετε κάμει κανένα τάμα, ἢ μήπως ἡ θρησκευτικὴ εὐλάβεια σὰς ὄρῃκε τώρα στὴ γεροντικὴ σας ἡλικία;

— Ἐχομε κάμει τάμα, ἀδελφέ μου, μιά ὑπόσχεσι στοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ, στὸ Ἅγιον Κίεβο, νὰ πᾶμε νὰ προσκυνήσωμε στὸ Βολοδέτζ.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων . . . Ἐμπρὸς γρη῏, ἄς ξεκουρασθοῦμε λίγο! προσέθεσε στραφεῖς πρὸς τὴν σύντροφόν του.

— Ἄν θέλῃς! ἀπήντησεν αὕτη.

Καὶ ἐκαθήσασιν, καὶ οἱ τρεῖς, ὑπὸ τὴν σκιάν μιᾶς γηραιᾶς ἰτέας, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Ἐκάμνε ζεστη ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος καὶ ἡ μακρὰ ὁδὸς ἐχά-

νετο ἔμπρὸς καὶ πίσω μας, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος θεοκαρμένον ὑπὸ ἀτμῶν. Πέριξ τὸ πᾶν ἦτο μελαγχολικὸν καὶ ἔρημον. Ἐκατέρωθεν ἐξετείνοντο ἄγροὶ ἐσπαρμένοι διὰ βρύξης, ἀκίνητοι καὶ ἀπεξηραμένοι.

— Ἡ σίκαλη δὲν πᾶει καλά! εἶπεν ὁ γέρον ἐν ᾧ μοῦ ἔτεινε στάχεις τινὰς τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποσπᾶσθαι τῆς ἐπύρην ἐλγῇ τῇ δυνάμει τῆς γῆς ἐδῶ.

Ὁμιλήσαμεν διὰ τὴν γεωργίαν καὶ διὰ τὰ θάνατα τῶν μουζίκων. Ἡ γραῖα ἤκουεν ἀναστενάζουσα καὶ ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κάποια λέξι λογικὴν εἰς τὴν συζήτησιν.

— Νὰ ποῦ θὰ χρησίμειε ἡ μικροῦλα μας, ἂν ζοῦσε ἀκόμα! εἶπεν ἔξαφνα ρίπτουσα ἐν δλέμμα ἐπὶ τῶν ἀπέρων ἀγρῶν τῆς βρύξης. Ἐδῶ θὰ ἦταν ἡ θέσις τῆς.

— Ναὶ θὰ εὗρισκε καλά τὸν τρόπο νὰ ἐγᾶλῃ τοὺς χωριάτας τοῦ τόπου ἀπ' τῆ στενοχώρια τους, εἶπεν ὁ γέρον κινῶν τὴν κεφαλὴν του.

Ἐπειτα καὶ οἱ δύο ἐσιώπησαν.

— Γὰ ποῖο μιλάτε; ἠρώτησα

Ὁ γέρον ἀπήντησε σιγᾷ:

— Γὰ μὴ ποῦ δὲν ὑπάρχει πλὴν.

— Ζοῦσε κοντά μας, σὲ χωρὶς, σὸ σπητάκι μας . . . ἦταν ἀπὸ μεγάλῃ οἰκονομία ἐπρόσθεσεν ἡ γραῖα.

Τότε, ἤρχισαν νὰ διηγῶνται κατ' ἀρχὰς βραδέως, κατόπιν ταχύτερον, κυττάζοντές με μέσ' τὰ μάτια, ὁμιλοῦντες καὶ οἱ δύο κατὰ σειρὰν, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον:

Ἦταν μὴ μικρὴ, χαριτωμένη κουκλίτσα . . .

— Τὴν εἶχαν διώξῃ σὸ τόπο μας. . . Ἡ ἐξουσία τὴν ἔφερε . . . Ἦθελε καθῶς, φαίνεται, τὸ καλὸ ὅλου τοῦ κόσμου . . . Τὸ καλὸ τῶν φτωχῶν. . . αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται . . . Καὶ τὴν διώξαν. . . Τὸ γλυκὸ παιδί. . .

— Ὅταν μπῆκε σπῆτ'ι μας ἦτο κατακόκκινη ἀπὸ τὴ παγωνιά κι' ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο.

— Ἦταν μικρούτσικη, σὰν μὴ κοῦκλα. . .

— Τὴν βάλανε γρήγορα κοντὰ σὸ μαγκάλι. . .

— Τὸ μαγκάλι μας εἶνε μεγάλο καὶ ζεστὸ. . .

— Ἐπειτα τῆς δόσαμε νὰ φάγῃ. . .

— Καὶ γέλασε. . .

— Τὰ ματάκια τῆς μαῦρα σὰν τὰ μάτια τοῦ ποντικοῦ. . .

— Καὶ ὅταν συνῆλθε ἔπιασε τὰ κλάμματα, Εὐχαριστῶ πολὺ, καλοῖ μου ἀνδρωποῖ! μᾶς εἶπε

— Μόλα ταῦτα ἔπιασεν ἀμέσως τῇ δουρίᾳ εἶπεν ὁ γέρον γελῶν δυνατὰ καὶ χαμμουὶν τὰ μάτια του ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Νὰ τὴν ἐβλεπες νὰ γυρίζῃ στὴ κάμαρα σὰν τὴ σκουρία καὶ ν' ἀνακατεύῃ ὅλα τὰ πράματα. Πρῶτα πρῶτα μὲ τὸ μαστέλλο τᾶβαλε ποῦ ἔπρεπε νὰ φύγῃ λέει, ἀπ' ἔκει ποῦ ἦταν. Καὶ τὸ πέρνει μόνῃ τῆς, μετὰ μπρατσάκια τῆς στὴν ἀλλή. . . Καὶ τὰ γουρουνάκια τὰ διζανιάρικα, χρειάσθηκε, νὰ φύγουν κι' αὐτὰ ἀπ' τὴν κάμαρα: τὰ πῆρε, τὰ φίλησε στὰ ρουθούνια τους καὶ τὰ ἔγαλε ἔξω. . .

— Χά! χά! χά!

Ἐγῆλων καὶ οἱ δύο μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά καὶ μόλις ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν τὴν ἀναπνοὴν των.

— Δὲν εἶχε περάσῃ ἀκόμα μὴ βδομάδα καὶ ὅλα εἶχαν ἀλλάξῃ τὴ θέσι τους.

— Μᾶς ἔκαμε καὶ δρώσαμε!

— Κι' αὐτὴ ἡ ἔδα γελοῦσε, ἔκανε θόρυβο, καὶ κυποῦσε χάμου τὰ ποδαράκια τῆς.

— Ὡς ὅτου ἔξαφνα μὴ συλλογὴ καὶ μὴ τρομάρα τὴν ἔπιασε!

— Ἦθελε νὰ πεθάνῃ μὲ τὸ ζόρι.

— Ἐκλαιε ἀκατάπαυστα, ποῦ μᾶς ἐσπάρᾳε τὴν καρδιά. . .

Ἀνησυχῆσαμε καὶ τὴ ρωτήσαμε: Μὰ τί ἔχεις, τί ἔχεις. Δὲν ἔλεγε καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸν νόνο τῆς. Καὶ σὸ τέλος κλαίγαμε καὶ μεῖς χωρὶς νὰ ξεύρωμε τὸ γιατί. . . τὴν χαϊδεύαμε καὶ κλαίγαμε καὶ οἱ τρεῖς μαζῶ.

— Ζοῦσαμε στὴν καλύβα μας! Ἐχομε ἓνα παιδί σὸ στρατὸ: τὸ ἄλλο δουλεύει σὲ μεταλλεῖο χρυσαφιοῦ προσέδθηκεν ἡ γραῖα.

— Θὰ ἦταν ὡς δέκα ὀκτὼ χρονῶν, ὅχι περισσότερο. .

— Φαινότανε σὰν νὰ ἦτο μόνον δώδεκα.

— Ἐ καλὰ τί λέω ἐκεῖ γρηᾷ; ἦταν γερὸ κόκαλλο Κι' ἂν ἦτο μικροκαμωμένη τί ἔπαιγε. . .

— Μήπως τὸ εἶπα ἐγὼ γιὰ νὰ τὴν κακολογῇσω!

Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!

Ἀπήντησεν ἡ γραῖα μὲ ἀγαθότητα.

Ἐπειτα ἐσιώπησαν καὶ ἐδυθίσθησαν εἰς τὰς ἀναμνήσεις των.

— Καὶ τότε τί ἀπέγινε; ἠρώτησα μετὰ μίαν σιγμῇν.

— Τί ἀπέγινε; Τίποτε ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ γέρον μὲ ἀναστεναγμὸν δὲν ὑπάρχει πλὴν ὁ πυρετὸς τὴν πῆρε!

Δύο μικρὰ δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν ξυτιδωμένων παρειῶν του.

— Νὰ! ἀδελφέ μου, ἀπέθανε, ἔμεινε κοντὰ μας δυὸ ἔτη μόνον. Ὅλο τὸ χωρὶς τὴν ἐγνώριζε. Ἦξευρε νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ καὶ ἐμάθανε τοὺς χωριανούς μας. Πήγαινε ἀκόμα καὶ στὰ συμβούλια τῆς κοινότητος καὶ ὠμιλοῦσε. . . Ἀ! πῶς ἐφώναζε καμμιὰ φορὰ! Ἦτο μὴ πολὺ ἐξυπνὴ κόρη καὶ κατὰ καλλίτερον εἶχε ψυχὴ μάλαμα. Γιὰ ὅλους πονοῦσε, τοὺς εἶχε ὅλους στὴ καρδιά τῆς! Καὶ πῶς σοῦ ἤξευρε τὴ γεωργικὴ!

— Ὅλα τὰ ἤξευρε! Ἀπὸ ποῦ τὰ ξεύρεις ὅλα αὐτὰ ψυχούλα μου τὴ ρωτοῦσαμε. Ἀπὸ τὰ διδίσκ' μᾶς ἔλεγε.

Ἦταν μικρὴ μικρὴ γιὰ μᾶς ἔμεις ἦτο μὴ ὀρμη-νεῦτρα, μὴ δασκάλα! Κυττοῦσε καὶ τοὺς ἀρρώστους πότε τὴν ἡμέρα πότε τὴ νύκτα, πήγαινε νὰ τοὺς βλέπῃ, τοὺς ἔδωκε γιαντρίκα καὶ τοὺς μιλοῦσε τόσο γλυκὰ, τόσο ἀγαθὰ! Καὶ νὰ, ἔξαφνα, πέφτει ἄρρωστη ἀνίσθητη, μὲ παραμιλήματα. . . Καὶ τὴν ὥρα ποῦ πηγαίναμε νὰ φωνάξωμε τὸν παππαῖ ξεψύχωσε, ἡ καλὴ ἡ ἄγρια.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νέα δάκρυα ἀνελύθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς γραίας καὶ ἠδυνάσθη μὲσα μου ἓνα παράξενο αἶσθημα. Μοῦ φάνηκε πῶς ἔκλαιε γιὰ μένα.

— Ὅλο τὸ χωρὶς μαζεύθηκε ἔμπρὸς σὸ σπῆτ'ι.

Εἶναι δυνατό νά μὴ ζῇ πλὴν ἐφώναξαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὴν κακομοίρα πόσο τὴν ἀγαποῦσαν ὅλοι.

Ἦταν ἓνα τόσο γλυκὸ παιδί. Ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἠκολούθησαν τὸ λείψανό της.

— Ἐπειτα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, στῆς ἀποκρῆς ἀποφασίσαιμε νὰ πᾶμε στὸ προσκύνημα καὶ νὰ προσευχηθοῦμε γιὰ τὴ ψυχὴ της. . . . Ὅλοι οἱ γείτονες βάλθηκαν νὰ μᾶς καταφέρουν.

— Πηγαίνετε λοιπόν, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ κάμετε ἐδῶ, εἰσθε γέροι: θὰ κάμετε ἓνα καλὸ γιὰ τὴ ψυχὴ σας. . . .

— Καὶ τότε φύγαμε.

— Καὶ κάματε τὸ δρόμο μὲ τὰ πόδια;

— Ὅχι ὅλο, ἀν καὶ γι' αὐτὸ ποῦ κάμαμε εἴμασθε πολὺ γέροι, σὰν μᾶς καλοῦσε κανένας πηγαίναμε στὸ καροτσάκι του κ' ἔπειτα πάλι μὲ τὰ πόδια σιγὰ σιγὰ ὅσο μποροῦμε. . . . Ἀχ! ἀν εἶχαμε τὰ ποδαράκια της αὐτῆς « Ἐκείνη » θὰ ἀλλάζεε τὸ πρᾶμα!

Καὶ ἐκ νέου ἤρχισαν νὰ ἐμιλοῦν γι' αὐτὴν ποῦ δὲν

ὑπῆρχε πλέον « γιὰ τὴ μικροῦλά τους, τὴ χαριτωμένη κουκλίτσα τους ἣ ὁποία πέθανε ἀπὸ πυρετό ».

Εἶχον παρέλθῃ πρὸ πολλοῦ δύο ὥραι ἀπ' ὅτου εἶχον καθίσῃ ἐκεῖ φλυαροῦντες: ὅταν ἓνας χωρικός ἐπέρασε μὲ τ' ἀμάξι του, ἀπήντησεν εἰς τὸν χαιρετισμὸν μας, μᾶς ἐκύτταξε καλὰ, καὶ ἐφώναξεν εἰς τοὺς γέρους.

— Ἀνεβάζτε λοιπόν γέροι! θὰ σᾶς πᾶω στὸ γειτονικὸ χωριό.

Ἐλαβαν θέσιν κοντὰ του καὶ ἐξηφάνισθησαν εἰς νέφος κονιορτοῦ. Ἦγέρθη καὶ τοὺς ἠκολούθησα βραδέως. Ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, ἐσκεπτόμην τὸ γεροντικὸν αὐτοῦ ζευγὸς τὸ ὅποιον εἶχε διανύσῃ χιλιάδας βέρστια ὥπως προσευχηθῇ διὰ μίαν κόρην ἣτις ἐκ τύχης εἶχε διέλθει διὰ τῆς ζωῆς των καὶ εἶχεν ἀφυπνίσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ των, τὸ αἶσθημα τῆς ἀγάπης.

ΑΡΓΑΣΤΑΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙ ΑΥΤΟΥ

Ὅταν, πατρίδα μου γλυκεῖά, σ' ἀφίρω σὰν πονιλάκι
καὶ φεύγω γιὰ τὴν ξενιτιά, τὰ μάτια μου βουρκώνουν·
Μαῦρος μοῦ φαίνεται ὁ οὐρανός, τὸ στόμα μου φαρμάκι
Καὶ μέσ' ἐτὰ φυλλοκάρδια μου βαρεῖες πληγὲς φουσκώνουν·

Ἦθελα ρᾶχα μιὰ κι' ἐγὼ φωλῆν μέσ' ἐτὰ κλαδιὰ σου,
Τὸ παγωμένο μου κορμὶ ρὰ κρύβω ρὰ ξεσταίνω·
Ζωὴ ρὰ παίρνω ἀπ' τὸν ἀχνό ποῦ βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά σου.
Καὶ τὴ θερμὴ λαχτάρα μου οἷα στήθῃ σου ρὰ σβένω.

Ἦθελα ρᾶχα λύπη μου τὴ λύπη τὴ δική σου,
Τὰ βάσανά σου πάθῃ μου, καῦμό μου τὸν καῦμό σου
Νᾶσθυνα μὲ τὰ δάκρυα μου τὴ λαύρα τῆς ψυχῆς σου
Καὶ ρᾶπνιγα' ἐτὸ στόμα μου τὸν ἀναστεναγμό σου.

Πότε θάρθῃ ἡ Ἀντεριά σιεγὰρι ρὰ σοῦ βάλλῃ,
Νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ πολλὰ ποῦ σὲ κρατοῦνε χέρια;
Νὰ σὰγκαλιάσῃ ἡ θερμὴ τῆς μάνας σου ἀγκάλη
Γιὰ ρὰ πετάξω ὁλόχαρος ὡς τοῦ Οὐρανοῦ τᾶστέρια;

ΑΣΤΕΡΑΙΟΣ